



Arrest

nr. 330 565 van 31 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Huidevettersstraat 58 - 62
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 januari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder trad op 11 oktober 2017 in Libanon in het huwelijk met de heer S.M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoeker kwam op 15 februari 2020 toe op het Belgische grondgebied op grond van een visum type D en werd op 24 juni 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van zijn Belgische stiefvader.

1.3. Op 23 mei 2023 werd door de rechtbank van eerste aanleg te Gent de echtscheiding tussen verzoekers moeder en zijn Belgische stiefvader uitgesproken.

1.4. Op 16 oktober 2024 werd aan verzoeker een schrijven verzonden waarin een onderzoek conform artikel 42*quater*, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aangekondigd en verzoeker werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken aan te leveren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 januari 2025 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 22 januari 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.(…)

Voorna(a)m(en): M.(…)

Nationaliteit: Libanon

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene kwam het verblijfsrecht nadat hem een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werd toegekend. Hij werd op 21.02.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 24.06.2020 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als descendant van zijn toenmalige Belgische stiefvader S.(…),M.(…) ((…)) met wie hij zich vestigde.

Op 27.07.2021 schreef betrokkene zich samen met zijn moeder en broertje en zus zich in op een afzonderlijk adres. Uit de brieven van betrokkene en zijn zus A.(…) N.(…) blijkt dat de adreswijziging het gevolg was van het moeizaam verloop van de relatie tussen de heer S.(…) en hun moeder A.(…) Z.(…) dat uiteindelijk geleid heeft tot de echtscheiding tussen beide op 23.05.2023. In de periode tussen de adreswijziging en de echtscheiding kan alvast niet blijken dat er sedert 27.07.2021 nog enige band bestond tussen betrokkene en de heer S.(…). Gelet op het voorgaande kan gesteld worden dat er minstens sedert 27.07.2021 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met de heer S.(…). Op geen enkele manier wordt dit door betrokkene betwist.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.10.2024 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 21.10.2024. In navolging hiervan maakte betrokkene de volgende stukken over:

- *Brief van betrokkene over zijn persoonlijke situatie dd. 13.11.2024*
- *Schoolattest voor onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers voor het schooljaar 2021 - 2022*
- *Certificaat van opleiding CVO Groeipunt Aanvullende Algemene Vorming (dd. 28.06.2024)*
- *Diploma Secundair Onderwijs CVO Groeipunt in de opleiding ICT Besturingssystemen en Netwerken (dd. 28.06.2024)*
- *Loonfiche van betrokkene voor een tewerkstelling bij S.(…) A.(…) & S.(…) T.(…) van september 2023*
- *Geboorteakte*
- *Attest leefloon waaruit blijkt dat betrokkene sedert 08/2022 een leefloon categorie 1 (samenwonend persoon) geniet*
- *Inschrijvingsattest Artevelde Hogeschool voor het schooljaar 2024 – 2025 voor een Bachelor International Graphic and Digital Media (dd. 12.09.2024)*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 15.11.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij werd op 21.02.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Zoals hierboven werd uiteengezet kan niet blijken uit het dossier dat er na 27.07.2021 nog sprake zou zijn geweest van enige andere afhankelijkheidsband met de Belgische referentiepersoon. Er is sedert 27.07.2021 geen gezamenlijke vestiging meer met de heer S.(…). Betrokkene is geen drie jaar met de referentiepersoon gezamenlijk gevestigd geweest.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen voorzien in 2° en 3° zijn niet op hem van toepassing.

Wat betreft het geval onder 4° dient opgemerkt te worden dat met "bijzonder schrijnende situaties" in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet situaties bedoeld worden waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk of de wettelijke samenwoning (cf. GwH 07.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4). Betrokkene verkreeg echter het verblijfsrecht als descendant van de referentiepersoon. Het geval onder 4° is dus niet op hem van toepassing.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Verblijfswet. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene zelf stelt dat er niet veel aan te merken is op zijn gezondheidstoestand behalve dat dat hij een schouderblessure zou hebben opgelopen nadat hij een schouderbreuk zou hebben geleden en allergische rhinitis zou hebben, maar voert hier zelf geen objectieve documenten over aan. Er werden geen medische attesten of andere documenten aangeleverd waaruit zou moeten blijken dat dergelijke kwalen langdurige beperkingen opleveren. Klaarblijkelijk verhinderen zijn schouderblessure en allergische rhinitis die hij meent te hebben hem niet om te functioneren in het dagelijkse leven daar hij zich enkele maanden geleden nog inschreef voor een opleiding aan de hogeschool. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat op basis van de beschikbare gegevens zijn gezondheidstoestand het nemen van onderhavige beslissing niet kan beletten.

Betrokkene reisde op 15.02.2020 de Schengenzone in via België. Hij verblijft dus bijna 5 jaar in België. Dit betekent echter niet dat betrokkene geen banden meer heeft met het land van herkomst. Hoewel betrokkene zelf schrijft dat hij weinig bindingen heeft met Libanon, moet vastgesteld worden dat hij bijna zijn volledige jeugd in Libanon opgroeide en dus het merendeel van zijn leven in Libanon heeft doorgebracht. Verder woonde hij de afgelopen jaren samen met zijn Libanese moeder en zus, waardoor het aannemelijk is dat betrokkene wel nog vertrouwd is met de Libanese cultuur, talen en lokale gebruiken van de Libanese maatschappij. Bovendien schrijft betrokkene in zijn brief dat hij nog familiale banden heeft en onderhoudt in Libanon, met name zijn zussen, tantes en voornamelijk met zijn oma met wie hij zijn hele leven heeft gewoond. Hoewel betrokkene stelt dat hij zijn vader niet meer ziet, blijft het zo dat hij met andere familieleden in Libanon contact heeft. Het is dus redelijk om te besluiten dat betrokkene nog steeds banden heeft met Libanon. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij bindingen heeft met Libanon die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Voor zover betrokkene de huidige situatie in Libanon zou aanhalen als element dat zich verzet tegen het nemen van deze beslissing, moet benadrukt worden dat deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets weerhoudt betrokkene ervan om zich te wenden tot de bevoegde diensten indien hij wenst aan te tonen op een andere basis recht op verblijf te hebben.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene dient vastgesteld te worden dat het gezin sedert 02/2021 en hij zelf sinds 08/2022 geniet van het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van het leefloon. Betrokkene bevindt zich aldus in een precaire financiële situatie daar hij reeds jaren ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dus niet in staat is om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. Volgens betrokkene ontstond de afhankelijkheid van de steun van het OCMW toen betrokkene en de rest van de gezinsleden werden ingeschreven op een afzonderlijk adres en daar een sociale woning betrokken waar ze heden nog steeds woonachtig zijn. De financiële steun voor het gezin ontstond bijna 4 jaar geleden waardoor het redelijk te stellen is dat de situatie van destijds niet langer als verklaring kan gezien worden voor de langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel is.

Betrokkene zelf werkte tijdens zijn bijna 5-jarig verblijf in België welgeteld 12 uur in een nachtwinkel in september 2023. Nadien zijn er geen verdere tewerkstellingen in het dossier terug te vinden. Betrokkene voert aan dat hij vanwege zijn studies en een schouderblessure niet in staat was om werk te vinden. Hoewel een blessure tijdelijk een beperking kan vormen, blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene voordat hij last had van een blessure structurele inspanningen heeft geleverd om zijn financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen. Bovendien legt hij geen medische documenten voor waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk arbeidsongeschikt zou zijn vanwege zijn schouderblessure. In dat opzicht dient dit dan ook beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Betrokkene vermeldt verder ook dat zijn studies hem zouden verhinderen om te werken. In België is het echter niet ongebruikelijk dat studenten een studentenjob combineren met hun studies, wat ook een manier is om werkervaring op te doen en bij te dragen aan hun eigen levensonderhoud. Daarnaast bestaan er mogelijkheden voor werkstudenten om hun studies te combineren met een deeltijdse of flexibele job. Het feit dat betrokkene geen werk heeft gevonden of gezocht, wijst eerder op een gebrek aan initiatief of inspanning dan op een daadwerkelijke onmogelijkheid om werk en studie te combineren. Betrokkene slaagt er dan ook kennelijk niet in om zijn financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen of volledig stop te zetten. Er blijkt nergens uit het dossier dat daar in de nabije toekomst verandering in zal komen.

Uit betrokkene's brief en de documenten die hij voorlegt blijkt dat hij in 2020 begon in een OKAN-klas en vervolgens overstapte naar het CVO, waar hij uiteindelijk zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Momenteel volgt hij een bacheloropleiding "International Graphic and Digital Media". Hoewel het goed is dat betrokkene zich de afgelopen jaren heeft bijgeschoold, kan niet blijken dat hij de opgebouwde kennis en kunde ook heeft omgezet in een engagement om zich uit de precaire financiële situatie waarin hij zit, te verheffen. Er zijn geen concrete bewijsstukken waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op korte termijn een stabiele arbeidssituatie zal bereiken. Integendeel, zijn bachelorstudie nam immers nog maar recent aanvang. Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene slechts in staat is om dergelijke studies te volgen door de financiële tussenkomst van het sociale bijstandstelsel van het Rijk die hij reeds sinds jaren verkrijgt. Ten slotte kan in het kader van zijn studies ook nog gesteld worden dat indien hij meent een verblijfsstatuut op basis van zijn studies te bekommen, niets hem weerhoudt om hier de nodige stappen voor te ondernemen.

Wat betreft de socio-culturele integratie kan opgemerkt worden dat betrokkene door het volgen van onderwijs in Vlaanderen wellicht al wat Nederlands machtig is, wat op zich mag verwacht worden van iemand die bijna 5 jaar in België verblijft. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is namelijk broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken kunnen we echter niet concluderen dat de mate van integratie in België van die aard is dat het een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene stelt dat hij vrienden heeft gemaakt door zijn kennis van het Nederlands en dat hij in het verleden hobby's zoals voetbal, fietsen en fitness heeft beoefend. Hoewel dit positieve elementen zijn, kunnen deze bezwaarlijk gezien worden als een vorm van sociale of culturele integratie die een hinderpaal vormen bij het nemen van huidige beslissing. Betrokkene zou trouwens altijd contacten met de opgebouwde vriendenkring kunnen houden door het gebruik van moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Bovendien is het belangrijk om op te merken dat betrokkene deze activiteiten enkel heeft uit kunnen oefenen met de middelen die hij verkrijgt uit het leefloon. De langdurige steun in de vorm van het leefloon toont trouwens eerder aan dat betrokkene zich niet helemaal lijkt te kunnen integreren in het Rijk daar ook economische integratie op de arbeidsmarkt een belangrijk onderdeel is van de Belgische maatschappij.

Ten slotte wat betreft betrokkene's gezinssituatie: in dit kader dient herhaald te worden dat onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing is en betrokkene door het nemen van deze beslissing dus niet wordt gescheiden van de andere gezinsleden waarmee hij heden samenwoont. Evenwel moet blijken dat er van een financiële afhankelijkheid ten opzichte van zijn moeder geen sprake is aangezien het hele gezin, inclusief betrokkene, volledig afhankelijk zijn van de Belgische Staat. Bovendien is betrokkene ondertussen een volwassen persoon die wel degelijk over alle mentale en fysieke capaciteiten beschikt om zijn eigen leven te leiden. Er kan niet vastgesteld worden dat er bovenop de gewone familiebanden sprake is van enige afhankelijkheidsband met de andere gezinsleden. Hoewel betrokkene stelt dat zijn minderjarige broertje autisme heeft en dat hij zijn moeder helpt, wordt dit niet gestaafd met objectieve documenten. Bovendien is België een zorgstaat en kan de moeder van betrokkene bij verscheidene instanties terecht zoals bijvoorbeeld het CLB en andere professionele zorginstanties voor extra ondersteuning. Er dient hierbij nogmaals herhaald te worden dat de gezinskern van betrokkene op zich niet wordt aangetast door deze beslissing. Omwille van deze overwegingen vormt betrokkene's gezinssituatie geen afdoende reden om onderhavige beslissing te verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen, met name de voortzetting van banden met het land van herkomst, de beperkte bewijzen van een diepgaande sociale en culturele integratie in het Rijk en gezien het feit dat er sprake is van een langdurige, onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel zonder de aanwezigheid van een toekomstperspectief op korte termijn met betrekking tot het afbouwen en/of stopzetting van de overheidssteun, lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Op 3 juni 2025 diende verzoeker nog een "aanvullende nota" in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet valt onder de "Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en dus niet onder de bepalingen die betrekking hebben op het "Annulatieberoep" (artikel 39/78 e.v. van de vreemdelingenwet).

Aangezien een “aanvullende nota” niet voorzien is in de bepalingen betreffende de rechtspleging in het annulatiecontentieux, dient de neergelegde nota van 3 juni 2025 uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in combinatie met een schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel onder andere het volgende:

“1.2. Eerste onderdeel: Intrafamiliaal geweld artikel 42^{quater} §4, 1e lid en artikel 59 van de Conventie van Istanboel

Dat eerst en vooral het van belang is te onderstrepen dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op artikel 42^{ter} §1, 5° van de Vreemdelingenwet volgens hetwelk een eind zou kunnen worden gemaakt aan het verblijfsrecht van het familielid van de EU-burger wanneer zij een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel van het Rijk zou uitmaken;

Dat daarentegen de bestreden beslissing enkel is gebaseerd op artikel 42^{ter}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de burger van de Unie die verzoeker heeft vervoegd, namelijk de stiefvader;

Dat de bestreden beslissing beweert dat er geen sprake zou kunnen zijn van de toepassing van het geval onder 4° van het artikel 42^{quater}§4, eerste lid dat een behoud van het verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen namelijk in het geval van bijzonder schrijnende situaties of indien er sprake is van geweld in de familie of strafbare feiten zoals bedoeld in artikel 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 Strafwetboek;

Dat om deze uitsluiting te rechtvaardigen de bestreden beslissing beweert dat deze uitzonderingsgrond niet zou van toepassing kunnen zijn omdat het gaat om het bekomen van een verblijfsrecht als descendent van de referentiepersoon;

Dat echter dit een verkeerde interpretatie en toepassing is van het artikel 42^{quater}§4, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat niet is beperkt tot bijzondere schrijnende situaties of intrafamiliaal geweld waarvan de ex-partners of ex-echtgenote slachtoffer van was nadat er een einde komt aan de relatie, de huwelijk of de gezamenlijke vestiging;

Dat het artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet stelt dat de beëindigingsgrond voorzien in het artikel 42^{quater} §1, 1e lid 4° (de beëindiging waarop de bestreden beslissing is gebaseerd), niet van toepassing is, o.a. wanneer er sprake is van bijzonder schrijnende situaties of intrafamiliaal geweld of strafbare feiten zoals bedoeld in artikel 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 Strafwetboek zonder dat dit wordt beperkt tot bepaalde categorieën van familieleden met uitsluiting van de (klein)kinderen of stiefkinderen ;

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een schending uitmaakt van het artikel 42^{quater}§4, eerste lid 4° en artikel 42^{quater}§1, 4° in combinatie met artikel 62 van de vreemdelingenwet door deze kennelijke appreciatiefout en verkeerde toepassing van de wettelijke bepalingen;”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verblijf beëindigd werd op basis van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegeven werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet voorziet echter in een uitzondering en schrijft op zijn beurt voor dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de beëindigingsgrond uit artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet:

“(…) indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

(...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 november 2024 via de diensten van de gemeente Nazareth documenten overmaakte aan de gemachtigde van de staatssecretaris, waaronder een brief waarin hij onder andere het volgende mededeelt:

“(…)

2021 was zeker niet makkelijk voor ons en dat kwam door problemen (ook fysisch) tussen mijn moeder en mijn stiefvader dat leidde tot een scheiding. Ze hebben samen en kleine jongentje dat net 5 jaar oud geworden is, toen was hij maar 1,5 jaar – 2 jaar oud wanneer wij moesten verhuizen om geen verdere problemen te krijgen tussen haar en hem. De snelste oplossing was door een politie-inspecteur, CAW en het OCMW om naar Wallonië verhuizen, en bij mijn tante die een Belgische bewoner van meer dan 10 jaar is blijven.

(...)”

3.6. Daargelaten de vraag of de summiere informatie van verzoeker voldoende is om een ‘bijzonder schrijnende situatie’ bewezen te kunnen achten, is de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing kennelijk van oordeel dat verzoeker zich niet kan beroepen op deze vrijstellingsgrond omdat deze niet op hem van toepassing zou zijn. Dienaangaande wordt het volgende overwogen:

“Wat betreft het geval onder 4° dient opgemerkt te worden dat met “bijzonder schrijnende situaties” in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet situaties bedoeld worden waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk of de wettelijke samenwoning (cf. GwH 07.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4). Betrokkene verkreeg echter het verblijfsrecht als descendant van de referentiepersoon. Het geval onder 4° is dus niet op haar van toepassing.”

3.7. De Raad treedt verzoeker bij waar hij in zijn middel stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze motivering een verkeerde invulling geeft aan het hierboven weergegeven artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat descendanten geen beroep zouden kunnen doen op deze wetsbepaling. Luidens deze wetsbepaling kan geen toepassing worden gemaakt van de beëindigingsgrond uit artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet indien “het familielid” aantoont ten tijde van het huwelijk of het geregistreerd partnerschap slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld. De wetsbepaling bevat geen verdere voorwaarden inzake de familiale band van dit familielid. Verzoeker kan dan ook niet uitgesloten worden van het toepassingsgebied van dit artikel louter omdat hij zijn verblijfsrecht in de hoedanigheid van descendent van een Belgische onderdaan verkreeg. De beëindigingsbeslissing was immers gestoeld op de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met zijn Belgische stiefvader, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker zich desgevallend moet kunnen beroepen op de vrijstellingsgrond uit artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

3.8. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“In de bestreden beslissing wordt toegelicht de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing kan zijn op een descendent van de referentiepersoon:

Wat betreft het geval onder 4° dient opgemerkt te worden dat met “bijzonder schrijnende situaties” in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet situaties bedoeld worden waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk of de wettelijke samenwoning

(cf. GwH 07.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4). Betrokkene verkreeg echter het verblijfsrecht als descendant van de referentiepersoon. Het geval onder 4° is dus niet op haar van toepassing

Verzoekende partij haalt aan dat er ook schrijvende situaties zijn buiten het huwelijk en de wettelijke samenwoning en dat descendanten niet mogen uitgesloten worden van deze voordelige uitzonderingsbepaling.

Echter, verzoekende partij heeft geen belang bij haar betoog.

Er moet immers vastgesteld worden dat verzoekende partij in de door haar overgemaakte documenten niet aantoont dat er sprake is van een bijzonder schrijvende situatie.

Het enige wat desbetreffend werd voorgelegd aan het bestuur is een niet-gedocumenteerd schrijven waarin summier wordt vermeld wat volgt:

- Ik kwam in 2020 naar België en was 15 jaar oud, ik begon Nederlands te leren in Okan, en vanwege Corona werden de lessen online. Toen ik klaar was met Okan, begon ik in de vierde jaar BSO, maar ik voelde me niet op mijn gemak in de klas omdat alle leerlingen jonger waren dan ik, dus ging ik naar CLB en ze zeiden dat ik ben 18 jaar en kan ik adult-education doen dus ik ging naar CVO-groep voor een diploma secundair onderwijs te krijgen. En dat was een uitstekend voorstel. Maar er is een periode dat ik was niet om te studeren omdat we waren genoodzaakt om voor 2/2021 en 7/2021 bij mijn tante in Wallonië te gaan wonen vanwege problemen tussen mijn moeder en haar ex-man, nadat we waren blootgesteld aan fysiek en moreel geweld en bedreigingen. In 2022 werd ik gevraagd basis-traject te studeren, zodat ik de opleiding kon studeren die ik wilde.

Verzoekende partij kan niet verwachten dat zij op basis van die korte passage in de voormelde brief bewijst dat er sprake is van een uitzonderingssituatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Met de stukken die voor de eerste keer gevoegd worden bij het verzoekschrift, maar dus niet eerder aan het bestuur werden overgemaakt, kon en kan het bestuur uiteraard geen rekening houden.

Zodoende toonde verzoekende partij sowieso niet aan dat er sprake was van een bijzonder schrijvende situatie.”

3.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen *a posteriori* een reeks overwegingen toevoegt die nergens in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. In haar nota met opmerkingen trekt de verwerende partij in twijfel of op basis van de door verzoeker voorgelegde stukken voldoende werd aangetoond dat er *in casu* sprake is van een ‘bijzonder schrijvende situatie’ in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Deze *a posteriori*-motieven in de nota met opmerkingen zijn evenwel niet van aard om de gebrekkige motivering betreffende het toepassingsgebied van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing te herstellen.

3.10. Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelenonderdelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftieng door:

F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN